

טרחה אף להכחיש זאת. לציבור לא היה איכפת: המדובר היה ב- ערבים ובקומוניסטים. היתה זאת גישה קצרת-רואי: אחרי שנבדקה השיטה, הופעלה גם נגד אזרחים עבריים.

מקרה אופייני, אך לא יחיד, היה אופן ניהול חקירת המשטרה בקשר לשרשרת הפצצות, ערב הבחירות האחרונות לכנסת. המשטרה נמנעה בגלוי מלתת בחקירה כל שהיא נגד החשודים העיקריים. שר המשטרה מסר בישיבה סודית של הממשלה הודעה כזו וזכתה ששורה סערה בין השרים, כך שלא העז לחזור עליה בכנסת. המשטרה תפסה, בארץ פן בלתי-חוקי, 24 משכמים סודיים של העולם הזה. שהגיעו תוך 14 שעות לידי דובר סיעה מפא"י. ואחרי הכל ניסתה להוציא מפי צעיר הסרטישע וידוי כוזב, כאילו הונחו הפצצות על-ידי אנשי תנועת החרות, כדי להשחיר את פני מפא"י.

אפשר היה למלא כרכים בפרטי המקרים מסוג זה.

יניות כללית וחסרת-בושה זו היתה מוכרחה להוביל גם לציניות פרטית של ראשי המשטרה עצמם. כל שוטר במשטרה ידע כי מקפיו הגבוהים ביותר שותפים ב- עסקים מסחריים נרחבים, נראים בהבטת אנשי שייח'מפוקפקים מאד במקומות ציבוריים מאד. תחת מעמסה כפולה זו של שחיתות ציבור ריתת וחשדות אישיים, כרע סופית המוראל ה- פנימי. האורח הפשוט, העומד מן החוץ, לא הבין עדיין מה נוראה המשמעות האמיתית של מצב זה.

אין כל ספק שהתפתרותו המיו- לא רית של עמוס בן-גוריון, עוזר המפקח הכללי, היא צורך לא- מיוסוני. אין כל ספק שיוחד עמו חייב להתפטר המפקח הכללי, ו- קאן סהר, שקיבוע על עצמו כנגדו את האחריות הציבורית למעשיו עוזרו, אחרי שנתגלו כציבור, ושיש לו כמה וכמה סיבות להתפטר.

אולם כל זה אינו מספיק. מצב מבויש זה לא יכול היה להיווצר לעולם, לולא היתה ה- משטרה חופשית צבלי ביקורת ציבורית. לי- הלכה עומד בראשה שר מיוחד, בכור שר- סודית, אולם סוד גלוי הוא כי לכבוד שי- רית יש פחות השפעה במשטרה מאשר ל- סמל שני כתחנת עפולה. תפקידו נמסר לו כדי לתת מעמד חברתי מתאים לאדם שהביא קולות ספרדיים למפא"י, לא כדי להטיל מ- רות על המפקח הכללי ועוזרו, שיש להם קשרים אישיים ישירים עם אישים מסוימים במקומות הנוכחיים.

מצב זה חייב להשתנות, ומייד. עם הקמת הקואליציה הנוכחית בממשלה קיווה הציבור כי שלטון חוסר-החוק ייגמר. תנאי מוקדם לכך הוא כי יושם קץ למשרד-המשטרה ה- עצמאי, המשוחרר מכל ביקורת. כמעט בכל ארצות הרמוקרטיות שייכת המשטרה למשרד-הפנים, ונתונה למרותו של שר הפנים. חיסול משרד-המשטרה והעברת ה- משטרה, אחרי מיהור כללי וי- די, למרות משרד-הפנים, הוא ה- מוצא הטוב ביותר מן המצב. אין זה ענין של מיקוח מפלגתי או טינה אישית. כאן מונח על כפות המאזניים לא רק טוהר המדינה, אלא גם חרות אזרחית.

פרשת יחזקאל

שציינן בתמימות על-ידי הרישום: פקיד. * * * אכזריות, בהמות וזבנים. מה הן, איפוא, מטרותיה של חברה נכבדה זו, ש-14.400 ממנייתיה נמצאות בידי המפקח-הכללי של משטרת ישראל?

ואם כן, במשך כל השנים הללו, לא היה יחזקאל סהר, כמובן, פעיל בעסקי החברה (בהתאם לחוק) - הרי השקיע כנראה את כל רווחיו ברכישת מניות נוספות. כי ב-23.10.55, בדו"ח שהוגש לרשם החברות, הופיע יחזקאל סהר כבעל 14.400 מניות רגילות של החברה. מקצועו הפעם, כפי

ל א ישתתף שוטר בכל עיסוק או מישרה מכל סוג שהוא... אלא אם כן קיבל לכך רשות בכתב מאת המפקח-הכללי. כך קובע חוק המשטרה (סעיף 16), המודגש גם באוסף פקודות-המטה-הארצי של משטרת- ישראל, שהוא "מוצא לאור על-ידי יחזקאל סהר, המפקח-הכללי של משטרת ישראל".

הבריטים, הקפידו מאד, בשעתם, על ביצוע חוק זה. הם ידעו כי השתתפותו של איש משטרה, בפרט אם הוא קצין גבוה, בעסק פרטי כלשהו - פותחת פתח לשחיתות מן המין הגרוע ביותר. אפילו אם לקצין עצמו אין כל כוונה לנצל את מעמדו הרשמי המיוחד לקידום ענייני עסקו הפרטי - הרי תמיד קיימת סכנה ממשית שהכופים לו ינסו למצוא חן בעיניו על ידי רדיפת מת- חרי העסקים ו/או עצימת עין במקרים פוליטיים הנוגעים לשותפיו העסקיים של המפקד.

על כן היה נהוג כי בכל מקרה שעל איש משטרה נפל צל של חשד כי הוא שותף ישיר או עקיף בעסק מסחרי כלשהו - מיד היה החשוד מודח ומנית מתפקידו. במשך זמן הברור קיבל רק את מחצית המשכורת. אם העלתה החקירה כי החשד היה נטול- יסוד, הוחזר השוטר לעבודתו וקיבל את הפרשי המשכורת. אולם אם נמצא יסוד לה- שד, היה השוטר מועמד למשפט, או לפחות לדין משמעתי, ופיטוריו היו מובנים מאלהם. בחוק, שניסח על-ידי האנגלים ונשאר ב- תוקפו במדינת ישראל לא נכלל שום סעיף הקובע באיזה היתר צריך להצטייד המפקח הכללי עצמו על מנת לעסוק בעסקים פר- טיים. כי הבריטים אפילו לא חלמו על אפשרות כזו.

תואר כוזב

מפקח-הכללי של משטרת-ישראל, [יחזקאל סהר (49), סלחני הרבה יותר מהמחוקק הבריטי, "אין סיבה לתבוע משותף בקואופרטיב לוותר על חלקו שהושקע לפני שנים, רק מפני שהוא קצין משטרה", הביע סהר את דעתו. "אין כל חוק האוסר על עובד מדינה להיות בעל רכוש ומשקיע בעסק כש תף בלתי-פעיל".

הדברים האלה נאמרו מתוך הגנה ידיונית כנה על עוזרו עמוס בן-גוריון, שהואשם קשות. בלהט הגנה זאת אף נכשל סהר בת- י אור כוזב שאינו משתמע לשתי פנים: את החוילה של שלום ליגום, שבה התגורר עמוס בן-גוריון חודשים רבים חינם אין כסף, תאר סהר כ"בית קטן בן שלושה חדרים, שאינם עולים בגודלם על דירה רגילה בתל-אביב". האמת שונה במקצת: החוילה של מר שלום ליגום בהרצליה, תופסת שטח של 190 מטר מרובע, שטח המספיק ליותר מ- לוש "דירות רגילות בתל-אביב". לדירה רגילה בתל-אביב" דומה הטרקלין בלבד של וילת ליגום, המכילה גם מרתף ומוסך למ- כוננית, נוסף לחמשה חדרים, וחדרי שימוש. היא גם מוקפת בגן של 5000 פיק, שלא היה מבייש מוצעה עירונית.

טעות זאת של סהר היא מוזרה כפליים, מפני שלפי דבריו, הוא עצמו תוהך בין ליגום שכנו בהרצליה, לבין עמוס בן-גוריון בדבר שכירת החוילה.

המקצוע: פקיד

אדם לשהר היו סיבות משלו להגן על עוזרו, אפילו מעבר לאמת העובדתית. כי כמה שנוגע לאנשי משטרה השותפים בעסקים פרטיים, אין עמוס בן-גוריון ראשון במעלה.

בספרי המניות של חברת י. מ. סחרוב ובניו בע"מ, מופיע יחזקאל סהר, תושב הרצליה, כמחזיק ב-1000 מניות רגילות של החברה. התאריך שבו נרכשו המניות על-ידי מר סהר: 18.8.50. מקצוע מחזיק המניות בתאריך זה, לפי הרישום הרשמי: המפקח הכללי של משטרת ישראל.

בתולדות ההון של משפחת סחרוב בולט תאריך נורלי: מאי 1948, תאריך הקמת מדינת ישראל ומינויו של האזח הבכור יחזקאל, לתפקיד מפקח- כללי של משטרת ישראל. מאז, עלו לגדולה כלכלית, עד כדי עיסקות במיליוני ל"י.

ענפי האילן

זהו אפרים אילון, השותף העיקרי במפעלי קיזור פרייזר ומיליונר לא-מבוטל. כאשר נערכה במלון השרון נשפית בר-מצווה של אחד מבני משפחת סחרוב, היה אילון אורח כבוד. כזכור, היה אילון מעורב בבירורים שנגעו לעסקי מטבע זה, שלא הגיעו לבית-המשפט.

יהודי יקר

כבוד. כזכור, היה אילון מעורב בבירורים שנגעו לעסקי מטבע זה, שלא הגיעו לבית-המשפט.